

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

MEMÒRIA SILENCIADA ▶ Quin era el dia a dia dels exiliats que van viure i morir als camps de concentració del Rosselló? Aina Huguet ho porta a escena en una obra escrita, dirigida i interpretada per ella. L'acompanya a l'escenari Bàrbara Roig

«La vida allà ja era una tragèdia»

▶ La manresana Aina Huguet exhaureix entrades a la Sala Petita del Kursaal amb el muntatge «Rastres_Argelers», un homenatge als refugiats de la guerra civil creat a partir de testimonis

Aina Huguet ahir al pati del Kursaal davant de la reproducció del «Guernica» de Picasso creada per l'artista Txema Rico i alumnes d'institut

Susana Paz

MANRESA

El novembre de l'any passat, la manresana Aina Huguet (1982) estrenava al Maldà de Barcelona l'obra *Rastres_Argelers*, escrita, interpretada i dirigida per ella. A l'escenari, el duet femení el completava la berguedana Ariadna Fígols. Després d'exhaurir localitats durant quatre setmanes, l'èxit del muntatge, basat en el testimoni de refugiats de la guerra civil als camps de concentració del Rosselló, va fer que es prorrogués el febrer tres setmanes més. Ara, l'obra engega una segona temporada i, com ja va passar al Maldà, ho fa amb entrades exhaurides a Manresa.

Rastres_Argelers arriba dijous (20h) a la Sala Petita del Kursaal, en un homenatge als refugiats de la guerra civil i a la fràgil memòria històrica. Després es podrà veure a Olesa, Igualada i, de moment, en cinc representacions més a Barcelona, en un circuit cultural als barris. Ahir, Huguet explicava el perquè d'una obra amb la qual ha signat la seva primera escriptura

teatral i que va començar quan va veure que, del pas d'aquests homes i dones pels camps de concentració francesos, com Argelers, no en quedava cap rastre.

«Avui, la platja d'Argelers és una meca turística del sud de França; però fa vuitanta anys va ser un cementiri espanyol». El 2016, Huguet va fer un viatge a la Catalunya Nord. En aquells moments llegia *Els vençuts* (Edicions de 1984), de Xavier Benguerel, sobre l'exili republicà i l'arribada d'aquests homes i dones als camps de concentració francesos. «On són els rastres d'aquella barbàrie?», es va demanar. Cap placa recordava els centenars de milers de refugiats. I va decidir donar veu a «tota aquesta gent silenciada».

El procés de documentació va ser llarg i es va basar en testimonis escrits, en especial d'homes, molts d'ells escriptors. «De dones alfabetitzades n'hi havia menys però n'hi havia». I el seu projecte es va encaminar, precisament, a portar a escena una història explicada per dones, «encara més silenciades». Les protagonistes, la Maria i la Lola, dues germanes, vehiculen a l'escenari «l'experiència de testimonis reals». Després d'un

Col·loqui posterior i dues funcions per a alumnes d'ESO

▶ En aquesta segona tongada de representacions, Aina Huguet, que viu de fer classes i que assegura que voldria tenir més temps per engegar projectes personals, estarà acompanyada a l'escenari de Bàrbara Roig -dijous a Manresa- i en altres funcions de la manresana Anna Bertran. Un cop acabada la funció es farà un col·loqui amb les actrius. Dijous, també, hi haurà dues funcions per a alumnes d'ESO amb entrades exhaurides. A més a més, al pati del Kursaal hi haurà exposada una reproducció del *Guernica* de Picasso feta, sota la direcció de l'artista Txema Rico, per alumnes de quart d'ESO creada per commemorar els 80 anys de la guerra civil.

any entre papers i parlant amb fills i nets de refugiats, Huguet va veure que en tots ells hi havia «uns denominadors comuns: el fred, els polls, la gana, les violacions, la sarna, el maltractament dels soldats...». Tot plegat li va servir com a base d'un text per «explicar què passava als camps», d'una manera realista, «gens adulterada, fins i tot amb un punt de vista documental» perquè, en definitiva, «la vida allà era una tragèdia». La proposta va arribar al Maldà, que, no només va decidir programar-la, sinó produir-la.

Les representacions, amb col·loquis posteriors, li han fet conèixer de primera mà «els nombrosos drames familiars que s'han silenciat» entre pares i fills o avis i nets: «Hem trobat molta gent que n'ha parlat arran de l'obra. Va ser com obrir la caps de pandora. I això impacta». Com a exemple, una experiència que li va tocar de ben a prop i que ahir recordava: Ariadna Fígols, l'actriu berguedana que va fer la primera temporada de l'obra, es va assabentar, mentre duia a terme el projecte, que el seu propi avi havia estat al camp d'Argelers. L'àvia no l'hi havia dit mai.

PETE SEEGER (1919-2014)

PETE SEEGER: EL PODER DE LA CANÇÓ

▶ Estats Units, 2007. 93 min. Direcció i guió: Jim Brown. Avui, a les 20 h, a l'auditori de la Plana de l'Om. Manresa. Entrada lliure. Cineclub s'adhereix als actes per celebrar el primer centenari del naixement de Pete Seeger i ofereix avui, juntament amb D'Arrel i el Kursaal, una sessió especial amb la projecció de *Pete Seeger: El poder de la cançó*. Una producció nord-americana, rodada el 2007 per Jim Brown, que constitueix una aproximació exhaustiva a una figura llegendària (1919-2014) que va marcar un abans i un després en la història de la música popular. Un creador polièdric que no només sobresortí com a cantant i estudiós del folk, sinó que també com a activista progressista molt implicat en la lluita pels drets civils. Fou censurat i condemnat en els anys 50, i en els 60 esdevingué un dels grans referents de la cançó protesta que esclatà arreu. *We Shall Overcome* i *Where Have All The Flowers Gone* són alguns dels seus himnes més famosos. Les traduccions de Xesco Boix van propiciar que també gaudís d'una gran popularitat en el nostre país, quan les cançons assumiren un rol significatiu a la lluita antifranquista. Seeger contribuï decisivament que la música pogués ser també una arma de construcció massiva. Brown, que s'apropà a Seeger en un llargmetratge anterior (*The Weavers: Wasn't That a Time*), explora totes les facetes d'una personalitat summament rica. La pel·lícula combina material d'arxiu amb entrevistes amb alguns dels seus deixebles més avantatjats: Joan Baez, Bob Dylan, Bruce Springsteen... Les seves imatges reivindiquen oportunament un artista compromès i infatigable, però, sortosament, no som davant d'una hagiografia. El realitzador estatunidenc també mostra el seu vessant menys complaent (el rol decididament submis que assumí la seva muller). No cal ser un admirador del protagonista per restar fascinat davant d'un estudi completíssim d'una personalitat única que ha omplert algunes de les pàgines més brillants del segle XX. **JORDI BORDAS**